

Hồi 15

Tiền Căn Hậu Quả

"A m!"

Cả gian thạch động rung chuyển dữ dội! Mảnh cây vụn bay tứ tung. Chiếc giường của Giang Nam Hạt đang ngồi bị chưởng phong đánh vỡ ra tan nát.

Núp trong vách đá, Văn Tử Lăng trông rất tỏ rõ, chàng khiếp phục cụ già. Tuy đôi chân đã tàn phế, nhưng công lực vẫn còn dũng mãnh phi thường...

Sau cuộc đụng độ nảy lửa, Giang Nam Hạt té phịch xuống đất, một ngụm máu tươi từ miệng lão trào ra.

Nhìn lại, Tiết Hoa Diễm cũng không hơn gì, bà rung rung thối lui mấy bước, sắc mặt tái xanh như tàu lá.

Văn Tử Lăng lập tức định đẩy vách đá xông ra.

Bất thần chàng bị Giang Thu Lăng kéo tay giữ lại... chàng cố vùng vẫy, nhưng không tài nào thoát được.

Kinh ngạc vô cùng, chàng dùng phép Truyền Âm hỏi:

- Giang cô nương! Như thế là nghĩa lý gì?

Giang Thu Lăng vội đáp:

- Chúng mình không thể đi ra được.

- Tại sao thế?

- Võ công của gia gia so với chúng mình cao hơn mấy chục bậc còn địch không lại, nếu công tử xông ra, chẳng khác nào đem trứng chọi đá.

Tử Lăng lộ vẻ khinh khỉnh:

- Lập trường của tôi thì khác... Tổ phụ thân yêu của mình bị người khác sát hại mà thân nhiên khoanh tay đứng nhìn... Thử nghĩ, còn mặt mũi nào đứng làm người ở thế gian này.

Đôi hàng lệ tuôn trào như xối, Giang Thu Lăng phân trần:

- Thật tôi không còn biện pháp nào hơn, chính gia gia đã căn dặn như thế.

- Lệnh tổ phụ biết được bà ấy đến đây à?

- Gia gia đã căn dặn không biết bao nhiêu lần rồi... Người biết rằng chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, cho nên một khi tổ mẫu có đến đây, tuyệt đối không được ra mặt.

Tử Lăng thắc mắc gạn hỏi:

- Nếu biết được có ngày hôm nay, tại sao không tìm cách rời khỏi nơi này... Trời cao bể rộng, bộ hai ông cháu sợ không có chỗ dung thân hay sao?

Đưa tay gạt lệ, Giang Thu Lăng đáp:

- Chẳng qua ý gia gia muốn thế... người muốn thác dưới tay tổ mẫu.

- Nhưng xem ra cụ già đã gần chết đến nơi rồi.

Giang Thu Lăng hơi rung động:

- Gia gia rất ghét kẻ nào không nghe lời của người, thật ra tôi đâu phải là tham sanh húy tử.

Nói đoạn, nước mắt nàng tuôn như mưa.

Tử Lăng càng kinh ngạc bội phần, chàng đưa mắt chăm chú nhìn bên ngoài.

Bị sức phản công cực mạnh vừa rồi, Tiết Hoa Diễm dường như bị nội thương nặng. Bà ta lấy hơi dưỡng sức giây lâu, đoạn trầm giọng quát:

- Giang Nam Hạt! Người muốn cùng ta đối địch hử?

Giang Nam Hạt điềm nhiên thốt:

- Thật tình mà luận, thì võ công của bà chưa chắc hơn tôi.

- Thế ra ông định liều mạng đấy ư?

- Không! Chiều thứ nhất chỉ là để phát tiết oán khí chất chứa từ lâu nay. Chiều thứ hai sẽ do bà định đoạt, tôi không chống đỡ nữa.

Nói đoạn ông nhắm đôi mắt lại, điềm nhiên chờ chết.

Không một điểm tiếc thương, Tiết Hoa Diễm cất giọng mạt sát:

- Lão thất phu... Người nhận rằng chết là oan lắm hả!

- Lão chẳng qua tự trách mình, nào đâu dám oán trách bà.

Nói xong, ông lại nhắm mắt điềm nhiên chờ chết.

Tiết Diễm Hoa cười gần:

- Lão thất phu...! Một đời oán hận, chấm dứt từ đây nhé!

Không một chút do dự, bà liền tiếp tung ra sáu bảy chưởng.

Tiếng nổ vang rền, cả tòa thạch thất rung chuyển cực mạnh.

Quả nhiên cụ già không phản ứng, mặc tình cho đối phương tấn công tới tấp. Sau cùng, thân thể cụ già biến thành một xác nhầy nhụa, nằm dài dưới đất không còn cử động nữa, bà mới chịu ngưng tay.

Thấy tình cảnh quá ư thê thảm, Tử Lăng vội quay mặt không nhìn.

Giây lâu...

Tiết Hoa Diễm như đã thỏa mãn, hét lên một tiếng rồi phi thân bay vụt đi mất.

Tiếng tiêu nghe vắng vắng, xa dần.

Cảnh vật trở nên im lặng dị thường.

Biết đối phương đã đi xa, hai người vội đẩy cửa chắn, vội vã chạy đến xóc Giang Nam Hát dậy.

Giang Thu Lăng thê thảm gào to:

- Gia gia! Gia gia!

Chuyện rất lạ làm hai người kinh ngạc vô cùng. Mặc dù dưới những luồng chưởng phong ác liệt của Tiết Hoa Diễm nhưng cụ già vẫn chưa chết. Ngực còn thoi thóp thở, đôi mắt từ từ mở ra.

Lão mấp máy đôi môi một cách khó nhọc:

- Hãy... đỡ ta dậy!

Văn Lữ Lăng nhẹ nhàng đỡ lão dựa vào mình chàng.

Từ trong tay áo, cụ già mệt nhọc rút ra một chiếc lọ con, đoạn trút hoàn thuốc trong lọ vào miệng.

Trong khoảnh khắc tinh thần cụ già từ từ tỉnh táo lại.

Cố gắng cho tay vào lòng, lão khổ nhọc lấy ra một quyển sách dày bọc da cừu rung rung trao cho Văn Tử Lăng hỗn hển thốt:

- Hãy cầm lấy...!

Văn Tử Lăng cảm động đưa tay tiếp quyển sách.

Giang Nam Hạt trịnh trọng nhìn Tử Lăng:

- Đây là quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục!
- Thế thì tổ mẫu mang đi là quyển giả à?

Giang Nam Hạt lắc đầu:

- Không! Quyển thật đấy! Còn đây là phó bản tự tay ta chép lại.

Giang Thu Lăng xen vào hỏi:

- Quyển thật bị tổ mẫu đoạt mang đi, còn phó bản này dùng để làm gì?

Giang Nam Hạt lắc đầu:

- Cháu thì biết một nhưng không biết hai. Mai Châu Bửu Lục là một quyển sách quý giá vô song từ thượng cổ truyền lại, phân làm thượng hạ hai quyển... Quyển thượng rất mực tinh vi và quan trọng hơn, nó đặc biệt thuộc về phái nam luyện tập, còn quyển hạ thuộc về phái nữ.

Giang Thu Lăng "à" một tiếng:

- Như thế thì quyển thượng trong tay tổ mẫu không có tác dụng gì?

Giang Nam Hạt gật đầu:

- Cháu nhận xét đúng! Sớm đã liệu trước có ngày hôm nay, nên gia gia mới dày công chép lại phó bản này.

Nói đến đây, cụ già rung rung, hơi thở hỗn hển, máu tươi lại từ miệng lão trào ra.

Giang Thu Lăng đau đớn gọi to:

- Gia gia! Gia gia! Hãy gắng gượng giãy lết, cháu chạy đi tìm thuốc.

Cụ già lắc đầu:

- Vô ích! Thương tích của gia gia là vô phương cứu chữa rồi. Hai cháu hãy nhớ kỹ cố giết cho kỳ được mục già ấy. Nếu mục ấy còn sống trên thế gian này thì đấy là một đại họa. Một khi quyển hạ Mai Châu Bửu Lục luyện thành thì trong giới võ lâm này khó có người cùng mục ấy đối địch. Phương pháp duy nhất là cháu hãy cố nhanh đem quyển thượng Mai Châu Bửu Lục học xong.

Văn Tử Lăng cảm động:

- Cháu sẽ tuân lời di chúc, mong rằng không phụ lòng của gia gia.

Giang Nam Hạt lộ vẻ mãn nguyện gật đầu:

- Giờ phút này gia gia rất tiếc không còn đủ sức để đứng tác thành hôn lễ cho hai cháu. Mặc dù vậy, hai cháu đã là đôi vợ chồng thiết thò rồi.

Giang Tử Lăng giật mình, ấp úng:

- Việc này... cháu cảm thấy vội vã quá. Chỉ sợ tuổi hãy còn non, tài kém sức kém khó bảo đảm cho Giang cô nương được!

Giang Nam Hạt xua tay:

- Không giải thích nhiều! Nhãn quang của Lăng nhi thiết không sai, trông vào cốt cách, cháu là một người luyện võ lý tưởng nhất. Cố gắng lên! Cháu chắc chắn sẽ thành công.

Cụ già tạm ngưng lấy hơi, rồi tiếp:

- Xem nét mặt của cháu rất trung hậu, gia gia mong rằng dù sao đi nữa cháu cũng đừng phụ rầy Lăng nhi.

Những lời chân thành của cụ già sắp nhắm mắt lìa đời, làm Tử Lăng xúc động, chàng bất giác quỳ xuống hàm lệ thốt:

- Gia gia hãy yên tâm, cháu nguyện thề không quên lời.

- Bất tất phải thề thốt! Gia gia tin tưởng hai cháu.

Cụ già ngưng giây lâu tạm lấy hơi, đoạn quay qua Giang Thu Lăng:

- Gia gia sống không bao lâu nữa, hiện tại cháu có việc gì thắc mắc thì cứ hỏi.

Giang Thu Lăng suy nghĩ giây, rồi thốt:

- Gia gia bảo hai cháu giết chết tổ mẫu, tại sao lại cam nguyện chết dưới tay của người?

Giang Nam Hạt gượng cười đau đớn:

- Đây là chuyện đại bí mật của đời gia gia. Tên thật của tổ mẫu cháu là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm... Hơn hai mươi năm về trước, nàng nổi tiếng đẹp nhất trong giới giang hồ. Gia gia say mê sắc đẹp của nàng nên một hôm say túy lúy, gia gia cưỡng ép và chiếm được nàng... Gia gia chịu thác dưới tay nàng là bởi lý do đó!

Giang Thu Lăng hỏi tiếp:

- Gia gia tự cảm thấy có lỗi cùng tổ mẫu, tại sao lại muốn chúng cháu phải giết chết người?

Giang Nam Hạt đáp:

- Bà ta là mối nguy hại cho giới võ lâm, nên gia gia mới có ý kiến đó, không phải giết người để báo tư thù.

- Còn một việc cần thiết cháu muốn biết! Vậy người sanh ra cháu là ai?

- Mẹ ruột cháu chính là con gái thứ hai của gia gia, nữ danh Giang Thanh Quân, nổi danh ở chốn giang hồ với tên Túy Tâm Tiên Tử...

Giang Thu Lãng ngập ngừng giây lâu, đoạn hỏi tiếp:

- Cái chết của người còn trong vòng bí mật, gia gia dựa vào đâu để minh xác vụ này?

Giang Nam Hạt đáp:

- Mười bảy năm về trước, một bạn tốt của gia gia tên Nhật Thốc Dã Tẩu mang cháu đến đây, lai lịch của cháu đều do lão ta thuật lại...

Văn Tử Lãng xen vào:

- Lão ta là người thành thật chứ? Lời nói của lão ta có tin được không?

- Trên thế gian này, không ai thành thật hơn lão ta!

Đoạn hướng về Giang Thu Lãng, cụ già tiếp:

- Cháu muốn biết rõ tường tận, hãy đến Đại Hoang Sơn tìm lão ấy.

Giang Thu Lãng hàm lụy gật đầu...

Nói đến đây, cụ già nấc lên mấy tiếng, máu tươi từ trong miệng trào ra, toàn thân co giật, đầu nghiêng sang một bên, mắt nhắm lại.

Giang Thu Lãng thất thanh gọi to:

- Gia gia! Gia gia!

Hơi thở của cụ già đã hết, tay buông thõng xuống, nhưng đôi môi hơi nhếch tỏ vẻ hài lòng, vì đã thỏa mãn ước vọng trước khi lìa đời.

Giang Thu Lãng ôm thầy cụ già khóc nức nở.

Đứng trước tình cảnh não lòng ấy, Tử Lãng cũng lệ đổ như mưa.

Giây lâu!

Văn Tử Lãng giơ tay lay nhẹ vai Giang Thu Lãng:

- Lãng muội! Nhiệm vụ của chúng mình là nên đem thi hài gia gia đi mai táng.

Đôi mắt đầy lệ, Giang Thu Lãng khóc tức tưởi:

- Lãng ca! Lời nói của gia gia anh vẫn còn ghi nhớ chứ?

Văn Tử Lãng thờ thẩn gật đầu.

Độ một giờ sau!

Trên đỉnh Hải Tâm Sơn, một mộ phần mới được đắp.

Dưới ánh chiều dương, hai kẻ trẻ tuổi đang đứng mặc niệm!

Trong lòng mỗi người đều dâng lên một nỗi bàng khuâng luyến tiếc...

Cuộc đời sao lắm trò cay nghiệt? Giang Thu Lãng nhìn cảnh rừng tung, ngọn đồi quen thuộc, mái nhà thân yêu mà nàng sống ở đây bao năm tháng! Rồi nàng vụt cảm thấy một nỗi cô đơn xâm chiếm tâm hồn, khẽ đưa mắt liếc nhìn Tử Lãng như thầm nhắc nhở lời di chúc của cụ già vừa mất.

Văn Tử Lãng tự cảm thấy trách nhiệm mình quá nặng. Chàng nghĩ đến Giang Tâm Mỹ còn bị giam cầm, Mộ Dung Hồng cô độc bỏ đi, và mối cừ thù còn nhiều còn nhiều mối éo le khúc chiết...

Chàng cất tiếng thốt:

- Chúng mình lên đường đi thôi!

Giang Thu Lãng nhìn mộ phần lần chót, rồi theo Tử Lãng song song xuống núi.

Khí đột Lão Huỳnh Mao đã đợi sẵn bên bờ biển, dưới nước đậu sẵn một chiếc thuyền con.

Hai người lặng lẽ xuống thuyền.

Lão Huỳnh Mao dùng hai tay quạt nước, thuyền rẽ sóng lướt nhanh như gió.

- o O o -